

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 264/2024-15

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Petra Molnára a sudcov Petra Straku a Ľuboša Szigetiho (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], trvale bytom [REDAKOVANÉ], prechodne bytom [REDAKOVANÉ], zastúpeného Mgr. Michalom Zálešákom, LL.M., Heyrovského 14, Bratislava, proti uzneseniu Okresného súdu Levice sp. zn. 2Tp/326/2023 z 20. septembra 2023 a proti uzneseniu Krajského súdu v Nitre sp. zn. 1Tpo/60/2023 z 28. decembra 2023 takto

r o z h o d o l :

1. Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**
2. Návrhu na odklad vykonateľnosti **n e v y h o v u j e .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 21. marca 2024 domáha vyslovenia porušenia svojich základných práv podľa čl. 16 ods. 1 a čl. 17 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), ako aj práv podľa čl. 5 ods. 1, čl. 8 a čl. 14 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a podľa čl. 5 a čl. 14 Dohovoru OSN o právach osôb so zdravotným postihnutím (ďalej len „dohovor OSN“) uznesením okresného súdu sp. zn. 2Tp/326/2023 z 20. septembra 2023 a uznesením krajského sp. zn. 1Tpo/60/2023 z 28. decembra 2023. Sťažovateľ navrhuje napadnuté uznesenia okresného súdu a krajského súdu zrušiť a vec vrátiť okresnému súdu na ďalšie konanie. Sťažovateľ taktiež žiada, aby mu bolo priznané primerané finančné zadostučinenie v sume 2 000 eur. Sťažovateľ zároveň ústavný súd požiadal o odloženie vykonateľnosti napadnutého uznesenia okresného súdu.

2. Z obsahu ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že uznesením vyšetrovateľa Okresného riaditeľstva Policajného zboru Levice (ďalej len „vyšetrovateľ“) ČVS: ORP-653/1-VYS-LV-2022 z 22. novembra 2022 (ďalej len „uznesenie o vznesení obvinenia“) bolo začaté trestné stíhanie a vznesené obvinenie sťažovateľovi pre prečin ohovárania podľa § 373 ods. 1 a ods. 2 písm. c) Trestného zákona.

3. Vyšetrovateľ 10. februára 2023 podal okresnému súdu návrh na vydanie príkazu na vyšetrenie duševného stavu sťažovateľa, ktorý zdôvodnil tým, že zo zadovážených správ z úradu práce, sociálnych vecí a rodiny, ako aj správ z Centra pre deti a rodiny [REDAKOVANÉ], v ktorom bol sťažovateľ v minulosti umiestnený, vyplynulo, že v minulosti potreboval psychologické vyšetrenia z dôvodu svojho zdravotného stavu a intenzívnu pedopsychiatrickú starostlivosť, pričom pri vyšetreniach boli zistené paranoidné poruchy osobnosti a bol opakovane hospitalizovaný na psychiatrickom oddelení PN [REDAKOVANÉ] a PN [REDAKOVANÉ] a jeho zdravotný, resp. psychický stav v čase spáchania skutku mohol mať vplyv na jeho rozpoznávacie schopnosti. Vyšetrovateľ považoval za potrebné prikázať vyšetrenie duševného stavu sťažovateľa na účely zistenia, či u sťažovateľa v čase spáchania skutku boli rozpoznávacie a ovládacie schopnosti zachované a či je schopný chápať zmysel trestného konania. Na základe tohto návrhu vyšetrovateľa okresný súd príkazom sp. zn. 1Tp/304/2023 z 10. februára 2023 podľa § 148 ods. 2 Trestného poriadku prikázal (ambulantné, pozn.) vyšetrenie duševného stavu sťažovateľa.

4. Dňa 22. júna 2023 bol sťažovateľ predvedený pred znalca, keďže písomné predvolanie na znalecké vyšetrenie neprevzal. Sťažovateľ následne v dňoch 22. júna 2023 a 29. júna 2023 odmietol realizáciu ambulantného znaleckého vyšetrenia a so znalcom odmietol spolupracovať, hoci znalec sťažovateľa poučil o možnosti vyšetrenia jeho duševného stavu pozorovaním v zdravotníckom ústave, ak nebude možné vypracovať znalecký posudok na základe ambulantného vyšetrenia.

5. Prokurátorka Okresnej prokuratúry Levice (ďalej len „prokurátorka“) následne 12. júla 2023 okresnému súdu podala návrh na nariadenie pozorovania sťažovateľa v zdravotníckom ústave na účely vyšetrenia jeho duševného stavu. Na základe tohto návrhu prokurátorky okresný súd napadnutým uznesením z 20. septembra 2023 podľa § 148 ods. 3 Trestného poriadku nariadil, aby bol sťažovateľ pozorovaný v zdravotníckom ústave (Psychiatrická nemocnica [REDAKOVANÉ]) na účely vyšetrenia jeho zdravotného stavu ustanoveným znalcom z odboru zdravotníctva a farmácie, odvetvia psychiatrie. Okresný súd v napadnutom uznesení konštatoval, že v predmetnom prípade sú splnené všetky podmienky na nariadenie pozorovania sťažovateľa v zdravotníckom ústave na účely vyšetrenia jeho zdravotného stavu. Okresný súd poukázal na to, že v konaní boli dosiaľ vyčerpané všetky možnosti vyšetrenia duševného stavu sťažovateľa, žiadne iné možnosti nie sú, pričom sťažovateľ pri vyšetrení duševného stavu odmieta spolupracovať, v dôsledku čoho je nariadenie pozorovania jeho duševného stavu odôvodnené. Podľa názoru okresného súdu vzhľadom na skutočnosť, že sťažovateľ bol v detstve a adolescencii psychiatricky liečený, je nutné jeho osobné vyšetrenie, bez ktorého znalec nemôže dospieť k spoľahlivým diagnostickým záverom o duševnom stave sťažovateľa.

6. Proti tomuto prvostupňovému uzneseniu okresného súdu podal sťažovateľ sťažnosť, o ktorej krajský súd napadnutým uznesením z 28. decembra 2023 rozhodol tak, že ju podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku zamietol.

7. Dňa 18. marca 2023 bolo sťažovateľovi doručené predvolanie na hospitalizáciu, v zmysle ktorého mal na hospitalizáciu nastúpiť 2. apríla 2024 s tým, že táto bude trvať približne 2 mesiace.

8. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti v podstatnom namieta, že konajúce súdy sa v napadnutých uzneseniach náležite nevysporiadali s jeho námietkami týkajúcimi sa nesplnenia podmienok na nariadenie vyšetrenia duševného stavu pozorovaním v zdravotníckom ústave. Sťažovateľ

konkrétne namieta, že obmedzenie jeho osobnej slobody pozorovaním v zdravotníckom ústave predstavuje neprimeraný zásah v pomere k povahe trestného činu, z ktorého je obvinený. Podľa názoru sťažovateľa by v zmysle princípu *ultima ratio* mal byť skutok, pre ktorý bol obvinený, napadnutý v civilnom konaní. Sťažovateľ zároveň namieta, že v jeho prípade nie je preukázané, že jeho pozorovanie v zdravotníckom ústave je nevyhnutné na vyšetrenie jeho duševného stavu a že tento nie je možné zistiť menej závažnými obmedzeniami jeho osobnej slobody. Vo vzťahu k napadnutému uzneseniu krajského súdu sťažovateľ taktiež poukazuje na to, že krajský súd zamietol jeho sťažnosť proti napadnutému prvostupňovému uzneseniu okresného súdu napriek tomu, že v závere odôvodnenia tejto sťažnosti uviedol, že v prípade, ak krajský súd vyhodnotí, že je nevyhnutné vykonať znalecké dokazovanie, tak je sťažovateľ ochotný podrobiť sa vyšetreniu ambulantnou formou za prítomnosti svojho zvoleného obhajcu.

II.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

9. Ústavný súd ústavnú sťažnosť predbežne prerokoval na neverejnom zasadnutí senátu ústavného súdu podľa § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“). Ústavný súd na predbežnom prerokovaní preskúmal, či ústavná sťažnosť obsahuje všeobecné náležitosti podania (§ 39 zákona o ústavnom súde), všeobecné náležitosti návrhu na začatie konania (§ 43 zákona o ústavnom súde) a osobitné náležitosti ústavnej sťažnosti (§ 123, § 124 a § 132 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde) a či nie sú dané dôvody na jej odmietnutie podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

10. V rámci predbežného prerokovania s prihliadnutím na sťažovateľom formulované argumenty ústavný súd dospel k záveru, že ústavnú sťažnosť je potrebné odmietnuť podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde, a to v časti z dôvodu nedostatku právomoci ústavného súdu na jej prerokovanie [§ 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde] a v časti z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti [§ 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde].

II.1. K namietanému porušeniu označených práv napadnutým uznesením okresného súdu:

11. Vo vzťahu k sťažovateľom napadnutému uzneseniu okresného súdu ústavný súd konštatuje, že v zmysle princípu subsidiarity zakotveného v čl. 127 ods. 1 ústavy poskytuje ústavný súd v konaní podľa čl. 127 ústavy ochranu základným právam alebo slobodám fyzických osôb a právnických osôb za podmienky, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Systém ústavnej ochrany základných práv a slobôd je teda rozdelený medzi všeobecné súdy a ústavný súd, pričom ochranu základným právam a slobodám poskytuje v zmysle ústavy primárne všeobecné súdnictvo a ústavný súd až subsidiárne.

12. Vo vzťahu k označenému prvostupňovému rozhodnutiu okresného súdu disponoval sťažovateľ opravným prostriedkom – sťažnosťou. O sťažnostiach bol oprávnený a povinný rozhodnúť krajský súd ako súd nadriadený. Sťažovateľ podal proti napadnutému uzneseniu okresného súdu sťažnosť, o ktorej rozhodol krajský súd napadnutým uznesením. Sťažovateľ teda využil možnosť podania riadneho opravného prostriedku proti napadnutému uzneseniu okresného súdu, o ktorom bolo aj rozhodnuté.

13. Existencia opravného konania pred krajským súdom nepripúšťa možnosť ústavného súdu rozhodovať o napadnutom prvostupňovom rozhodnutí okresného súdu, keďže sťažnosť v danom prípade predstavovala účinný právny prostriedok ochrany práv sťažovateľa vo vzťahu k napadnutému uzneseniu okresného súdu, ktorý aj využil (porov. m. m. II. ÚS 13/01, IV. ÚS 102/09). Podľa ustáleného právneho názoru ústavného súdu po zistení nedostatku právomoci v konaní pred ústavným súdom už nie je potrebné skúmať, či sú alebo nie sú splnené ďalšie procesné podmienky, keďže nedostatok právomoci ústavného súdu je neodstrániteľný.

14. Vzhľadom na uvedené ústavný súd pri predbežnom prerokovaní ústavnú sťažnosť v časti namietajúcej porušenie označených práv napadnutým uznesením okresného súdu odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde z dôvodu nedostatku právomoci ústavného súdu na jej prerokovanie (bod 1 výroku tohto uznesenia).

II.2. K namietanému porušeniu označených práv napadnutým uznesením krajského súdu:

A. K namietanému porušeniu základného práva na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 1 ústavy, resp. práva na slobodu a osobnú bezpečnosť podľa čl. 5 ods. 1 dohovoru a čl. 14 dohovoru OSN:

15. Z § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu možno o zjavnej neopodstatnenosti ústavnej sťažnosti hovoriť, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú ústavnú sťažnosť preto možno považovať takú, pri ktorej predbežnom prerokovaní ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, ktorej reálnosť by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie.

16. Pozorovanie v zdravotníckom ústave na účely vyšetrenia duševného stavu predstavuje závažný zásah do života obvineného. Také pozorovanie môže nariadiť súd a v prípravnom konaní na návrh prokurátora sudca pre prípravné konanie, ak na vyšetrenie duševného stavu nepostačí ambulantné vyšetrenie. Ide najmä o prípady, keď sa zistilo, že duševný stav obvineného nemožno vyšetriť iným spôsobom, resp. možnosti vyšetrenia duševného stavu obvineného ambulantnou formou neprichádzajú do úvahy s ohľadom na individuálny prípad. Nutnosť nariadenia ústavného pozorovania duševného stavu obvineného by teda mala vychádzať z určitej postupnosti krokov. Platí, že k uvedenému by malo byť prístupné až v spojitosti s vyjadrením znalca psychiatra, že náležité vyšetrenie duševného stavu neprichádza v spojitosti s ambulantným vyšetrením osoby do úvahy. Ak obvinený odmieta v súvislosti s vyšetrením duševného stavu (ambulantnou formou) so znalcom psychiaterom spolupracovať, takýto znalec by mal o uvedenom notifikovať orgán činný v trestnom konaní.

17. Nariadenie pozorovania v zdravotníckom zariadení treba považovať za výnimočné opatrenie, keďže ním dochádza k obmedzeniu jedného z najvýznamnejších základných práv človeka. K jeho nariadeniu je preto potrebné pristupovať iba za dodržania všetkých jeho podmienok, napokon v súlade s jednou zo zásad trestného konania, a to zásadou primeranosti (zdržanlivosti – § 2 ods. 2

Trestného poriadku) spočívajúcou v takom postupe orgánov činných v trestnom konaní, ktorý zasahuje do základných práv a slobôd, len pokiaľ je to nevyhnutné na dosiahnutie účelu trestného konania, pričom treba rešpektovať dôstojnosť osôb a ich súkromie (m. m. nález Ústavného súdu Českej republiky sp. zn. IV. ÚS 289/2000 z 27. novembra 2000).

18. Krajský súd v odôvodnení napadnutého uznesenia v podstatnom uviedol, že zmyslom § 148 ods. 3 Trestného poriadku je prekonať stav, keď sa vyžaduje znalecké skúmanie (t. j. aj vyšetrenie duševného stavu obvineného), pričom ambulantné vyšetrenie nie je postačujúce. Krajský súd poukázal na to, že k pribratiu znalca na vyšetrenie duševného stavu sťažovateľa došlo 15. februára 2023, pričom sťažovateľ sa úspešne vyhýbal predvolaniu znalca, keďže si neprevzal uvedenú listinu na adrese, ktorú uviedol ako adresu na doručovanie zásielok vo svojom výsluchu 26. apríla 2023, pričom pred týmto výsluchom bol poučený, že je povinný bez meškania oznámiť zmenu svojho pobytu. Vzhľadom na uvedené ustanovený znalec požiadal o predvedenie sťažovateľa 22. júna 2023, pričom v tento deň, ako aj následne 29. júna 2023 sťažovateľ odmietol ambulantné znalecké vyšetrenie, a to ani po poučení, že nebude možné len na základe podkladov o jeho zdravotnom stave vypracovať znalecký posudok v danej veci. Nadväzujúc na uvedené, vo vzťahu k argumentácii sťažovateľa o potrebe použitia primeraných prostriedkov proti jeho osobe krajský súd v napadnutom uznesení uviedol, že je dôležité, aby si sťažovateľ popri svojich právach uvedomil i svoje povinnosti aj z pohľadu jeho podriadenosti výkonu moci orgánov prípravného konania. Podľa názoru krajského súdu orgány prípravného konania vzhľadom na sťažovateľom zapríčinenú situáciu oprávnene podali návrh na nariadenie pozorovania sťažovateľa v zdravotníckom zariadení, ku ktorému okresný súd pristúpil prvostupňovým uznesením po konštatovaní splnenia zákonných kritérií.

19. Pretože krajský súd konštatoval správnosť a zákonnosť prvostupňového uznesenia okresného súdu pri nariadení vyšetrenia duševného stavu sťažovateľa pozorovaním v zdravotníckom ústave, s ktorého dôvodmi sa stotožnil, ústavný súd sa aj s týmto uznesením okresného súdu náležite oboznámil, pričom po ústavnom prieskume napadnutého uznesenia krajského súdu (v spojení s prvostupňovým uznesením okresného súdu) ústavný súd dospel k záveru, že napadnuté uznesenie krajského súdu (v spojení s prvostupňovým uznesením okresného súdu) nedáva dôvod na úvahu o jeho nepreskúmateľnosti, resp. že sťažovateľove námietky neboli v súhrne spôsobilé spochybníť ústavnú udržateľnosť napadnutého uznesenia krajského súdu.

20. Ústavný súd konštatuje, že krajský súd sa (v spojení s prvostupňovým uznesením okresného súdu) venoval otázke splnenia jednotlivých zákonných podmienok na nariadenie vyšetrenia duševného stavu sťažovateľa pozorovaním v zdravotníckom ústave na účely zistenia, či u sťažovateľa v čase spáchania skutku boli rozpoznávacie a ovládacie schopnosti zachované a či je schopný chápať zmysel trestného konania. Konajúce súdy v tejto súvislosti akcentovali riadne predvolanie sťažovateľa na znalecký úkon, sťažovateľovo vyhýbanie sa úkonom trestného konania smerujúcim k vyšetreniu duševného stavu ambulantnou formou, sťažovateľovo odmietanie spolupráce so znalcom, poučenie sťažovateľa o možnosti vyšetrenia jeho duševného stavu pozorovaním v zdravotníckom ústave v prípade nemožnosti vypracovania znaleckého posudku na základe ambulantného vyšetrenia, existenciu psychiatrického liečenia sťažovateľa v detstve a adolescencii a nutnosť jeho osobného vyšetrenia, bez ktorého znalec nemôže dospieť k spoľahlivým diagnostickým záverom o duševnom stave sťažovateľa. Vychádzajúc z uvedeného, ústavný súd dospel k záveru, že napadnuté uznesenie krajského súdu (v spojení s prvostupňovým

uznesením okresného súdu) nedáva dôvod na úvahu o jeho arbitrárnosti a z uznesenia krajského súdu nie je zrejmé, že by bolo nepreskúmateľné, resp. že by v spojení s uznesením okresného súdu vykazovalo znaky svojoľnosti alebo nedostatočného odôvodnenia.

21. Pokiaľ ide o sťažovateľovu námietku, že obmedzenie jeho osobnej slobody pozorovaním v zdravotníckom ústave predstavuje neprímeraný zásah v pomere k povahe trestného činu, z ktorého je obvinený, ústavný súd konštatuje, že pre rozhodnutie o potrebe nariadenia vyšetrenia duševného stavu obvineného pozorovaním v zdravotníckom ústave je otázka povahy, resp. závažnosti trestného činu, pre ktorý je trestne stíhaný, irelevantná. Trestný poriadok totiž vo vzťahu k možnosti nariadiť vyšetrenie duševného stavu obvineného pozorovaním v zdravotníckom ústave nevyklučuje žiadny trestný čin, čo je aj logické, keďže pričítanosť páchatel'a je v zmysle § 23 Trestného zákona jednou zo základných podmienok vzniku trestnej zodpovednosti páchatel'a za spáchanie akéhokol'vek trestného činu, a teda u osoby obvinenej z akéhokol'vek trestného činu môže v priebehu trestného konania vzniknúť potreba zistiť (v rámci zisťovania podmienok trestnej zodpovednosti), či v čase spáchania skutku boli jej rozpoznávacie a ovládacie schopnosti zachované a či je schopná chápať zmysel trestného konania.

22. Pokiaľ ide o námietku sťažovateľ'a, že v zmysle princípu *ultima ratio* mal byť skutok, pre ktorý bol obvinený, napadnutý v civilnom konaní, ústavný súd konštatuje, že ide o námietku, ktorá sa týka uznesenia o vznesení obvinenia sťažovateľ'ovi, vo vzťahu ku ktorému sťažovateľ mohol túto námietku aj uplatniť.

23. Pokiaľ ide o námietku sťažovateľ'a, že v jeho prípade, nie je preukázané, že jeho pozorovanie v zdravotníckom ústave je nevyhnutné na vyšetrenie jeho duševného stavu a že tento nie je možné zistiť menej závažnými obmedzeniami jeho osobnej slobody, ústavný súd konštatuje, že napadnuté uznesenie okresného súdu, ktorým bolo nariadené vyšetrenie duševného stavu sťažovateľ'a pozorovaním v zdravotníckom ústave, nebolo prvým prostriedkom, ktorého účelom bolo zistenie duševného stavu sťažovateľ'a, ale jeho vydaniu predchádzalo neúspešné využitie menej invazívnych prostriedkov do práv sťažovateľ'a: 1. okresný súd najprv 10. februára 2023 prikázal ambulantné vyšetrenie duševného stavu sťažovateľ'a, na ktoré bol sťažovateľ riadne predvolaný; 2. vzhľadom na sťažovateľ'ovo vyhýbanie sa úkonom trestného konania smerujúcim k vyšetreniu jeho duševného stavu ambulantnou formou bol následne 22. júna 2023 sťažovateľ pred znalca predvedený; 3. napriek poučeniu sťažovateľ'a o možnosti vyšetrenia jeho duševného stavu pozorovaním v zdravotníckom ústave, ak nebude možné vypracovať znalecký posudok na základe ambulantného vyšetrenia, sťažovateľ v dňoch 22. júna 2023 a 29. júna 2023 odmietol realizáciu ambulantného znaleckého vyšetrenia a so znalcom odmietol spolupracovať.

24. Nadväzujúc na uvedené, ústavný súd konštatuje, že v okolnostiach danej veci je bezpredmetnou námietka sťažovateľ'a, že krajský súd zamietol jeho sťažnosť proti napadnutému prvostupňovému uzneseniu okresného súdu napriek tomu, že v závere odôvodnenia tejto sťažnosti uviedol, že je ochotný podrobiť sa vyšetreniu ambulantnou formou za prítomnosti svojho zvoleného obhajcu. Ústavný súd poukazuje, že od vydania príkazu okresného súdu na ambulantné vyšetrenie duševného stavu sťažovateľ'a mal sťažovateľ vytvorený dostatočný priestor, v ktorom mohol preukázať reálnosť ním deklarovanej ochoty podrobiť sa ambulantnému vyšetreniu, avšak tento priestor vôbec nevyužil, ale práve naopak, v rozpore s ním deklarovanou ochotou sa sťažovateľ úkonom trestného konania smerujúcim k vyšetreniu svojho duševného stavu ambulantnou formou vyhýbal a napriek

predvedeniu a poučení o možnosti vyšetrenia svojho duševného stavu pozorovaním v zdravotníckom ústave opakovane odmietol realizáciu ambulantného znaleckého vyšetrenia a so znalcom odmietol spolupracovať.

25. Ústavný súd na základe už uvedených skutočností a dôvodov, ako aj s prihliadnutím na svoju judikatúru, podľa ktorej možno za zjavne neopodstatnenú ústavnú sťažnosť považovať takú, pri ktorej predbežnom prerokovaní ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného práva alebo slobody, ktorej reálnosť by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie, pri predbežnom prerokovaní ústavnú sťažnosť v časti namietajúcej porušenie základného práva na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 1 ústavy, resp. práva na slobodu a osobnú bezpečnosť podľa čl. 5 ods. 1 dohovoru a čl. 14 dohovoru OSN napadnutým uznesením krajského súdu odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú (bod 1 výroku tohto uznesenia).

B. K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 16 ods. 1 ústavy, resp. práv podľa čl. 8 a čl. 14 dohovoru a čl. 5 dohovoru OSN:

26. Sťažovateľ zároveň tvrdí, že napadnutým uznesením krajského súdu bolo porušené aj jeho základné právo na nedotknuteľnosť osoby a jej súkromia podľa čl. 16 ods. 1 ústavy, resp. právo na rešpektovanie súkromného života podľa čl. 8 dohovoru, a taktiež namieta, že napadnutým uznesením krajského súdu bol porušený aj zákaz diskriminácie podľa čl. 14 dohovoru, resp. podľa čl. 5 dohovoru OSN, pričom z obsahu ústavnej sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ svoju argumentáciu o týchto porušeníach odvodzuje od namietaného porušenia základného práva podľa čl. 17 ods. 1 ústavy, resp. práva podľa čl. 5 ods. 1 dohovoru, resp. práva podľa čl. 14 dohovoru OSN.

27. Keďže však ústavný súd dospel k záveru, že v danom prípade nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva sťažovateľa podľa čl. 17 ods. 1 ústavy, resp. práva podľa čl. 5 ods. 1 dohovoru, resp. práva podľa čl. 14 dohovoru OSN, nemohlo v takomto prípade dôjsť ani k porušeniu základného práva sťažovateľa podľa čl. 16 ods. 1 ústavy, resp. práva podľa čl. 8 dohovoru, ako ani k porušeniu zákazu diskriminácie podľa čl. 14 dohovoru, resp. podľa čl. 5 dohovoru OSN. Ústavný súd preto podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ústavnú sťažnosť aj v tejto jej časti odmietol ako zjavne neopodstatnenú (bod 1 výroku tohto uznesenia).

II.3. K návrhu na odklad vykonateľnosti:

28. Sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd odložil vykonateľnosť napadnutého uznesenia okresného súdu.

29. Podľa § 129 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže na návrh sťažovateľa odložiť vykonateľnosť napadnutého právoplatného rozhodnutia, opatrenia alebo iného zásahu, ak by právnymi následkami napadnutého právoplatného rozhodnutia, opatrenia alebo iného zásahu hrozila závažná ujma a odloženie vykonateľnosti nie je v rozpore s verejným záujmom

30. Pokiaľ ide o sťažovateľov návrh na odloženie vykonateľnosti napadnutého uznesenia okresného súdu, ústavný súd konštatuje, že z obsahu ústavnej sťažnosti a výsledku jej posúdenia ústavným súdom (ako vyplýva z predchádzajúcich bodov odôvodnenia tohto uznesenia) je zrejmé, že v danom prípade nie sú splnené predpoklady stanovené § 129 zákona o ústavnom súde na odloženie vykonateľnosti napadnutého uznesenia okresného súdu, a preto ústavný súd návrhu na odklad vykonateľnosti napadnutého uznesenia okresného súdu nevyhovel (bod 2 výroku tohto uznesenia).

31. Keďže ústavný súd ústavnú sťažnosť ako celok odmietol, bolo bez právneho významu zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľa uplatnenými v jeho ústavnej sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 14. mája 2024

Peter Molnár
predseda senátu